

тивъ врага; викове отъ негодуване противъ неправдата за подѣляване на Добруджа; несдържани пѣсни, подети отъ малки дружинки дечурлига, тръгнали изъ улици и свършили за себе си мобилизацията — всичко това оживѣваше селото и никому не се прибираще вжщи.

Взе да се сдрача, а никой не си отива. Всѣки иска да чуе още нѣщо; да му стане по-ясно бждещето; да разбере какво предстои за утрешния день...

И докато се наприказватъ, нѣкой извика: — Желѣзко се връща!

Настана тишина. Всички впериха очи.

Въ далечината по бѣлналия въ здрача друмъ, се виждаше, че нѣщо се издига и снишава, като птица, кога спуска крака да кацне. До като да се окопите окото — почна да се различава снагата на летеца; заоткроява се гегата — и като изъ невиде-лица гегата се заби срѣдъ стѣглата и при последния скокъ, Желѣзко извика: — Върнахъ се!

— Ура! ура! ура-а-а! — проехтѣ.

Кметътъ се спусна; прегърна Желѣзка и го цѣлуна по челото.

— Предадохъ писмото, Господинъ Кмете! Като го прочетоха всички извикаха ура!

Младитѣ вдигнаха Желѣзка на ржце и го понесоха. Старитѣ гледаха просълзени.

— Гегата ми, бей, гегата ми вземете! — викаше Желѣзко.

За него бѣше важно гегата, а не това, че го носятъ на ржце.

II.

КАКВО ВЪЛНУВАШЕ ЖЕЛѢЗКА.

На другия день Желѣзко изкара селскитѣ говеда на паша, както струваше всѣка утринъ. Само че нѣщо друго му е на гърди. Нѣкаква сила го обзела. Искане му се да вика, да скача, да води хора, както неговия баща бѣ повелѣ селянитѣ отъ родното му село Сребърна, преди да го завладѣятъ власитѣ. И като си спомни за баща си — прекръсти се и каза: Богъ да го прости!